

Sygn. akt VI U 145/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 marca 2020 roku.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący sędzia Przemysław Chrzanowski

po rozpoznaniu w dniu 18 marca 2020 roku w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy A. H.

przeciwko (...) w W.

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

w związku z odwołaniem A. H.

od orzeczenia (...) w W.

z dnia 28 stycznia 2019 roku, Nr (...). (...).1. (...).2018

oddala odwołanie.

ZARZĄDZENIE

1. w trybie § 70 ust. 3 w związku z § 71 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2019 roku - Regulamin urzędowania sądów powszechnych (Dz. U. poz. 1141) przydzielić sprawę SSR Przemysławowi Chrzanowskiemu.
2. przedstawić akta sprawy Pani Przewodniczącej Wydziału celem przydzielenia przez narzędzie informatyczne s. zastępującemu o jedną sprawę mniej w kategorii tej sprawy.
3. doręczyć stronom odpisy wyroku wraz z pouczeniem o dopuszczalności, warunkach, terminie i sposobie złożenia wniosku o doręczenie uzasadnienia tego wyroku i wniesienia apelacji od wyroku.

Sygn. akt VI U 145/19

UZASADNIENIE

Orzeczeniem z dnia 7 listopada 2018 roku nr (...) (...) w W. (dalej, jako (...)) zaliczył A. H. do osób niepełnosprawnych w stopniu lekkim o symbolu przyczyny niepełnosprawności 11-l wydając orzeczenie na stałe oraz ustalając, że niepełnosprawność istnieje od 40 roku życia, a stopień niepełnosprawności datuje się od 1 stycznia 2018 roku.

Orzeczeniem z dnia 28 stycznia 2019 roku nr (...) (...)1. (...)2018 (...) w W. utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie (...) z dnia 7 listopada 2018 roku.

(orzeczenie (...) z dnia 7.11.2018 r. i orzeczenie (...) z dnia 28.01.2019 r. – akta (...))

Od powyższego orzeczenia (...) z dnia 28 stycznia 2019 roku zaliczającego A. H. do osób niepełnosprawnych stopniu lekkim wniósł on odwołanie. Wskazał, że jego stan zdrowia uzasadnia zaliczenie go do osób niepełnosprawnych w stopniu umiarkowanym. W uzasadnieniu wskazał, że cierpi na schorzenia diabetologiczne oraz neurologiczne.

(odwołanie – k. 1-3)

W odpowiedzi na odwołanie (...) wniósł o jego oddalenie powołując się na prawidłowość ustaleń w zaskarżonym orzeczeniu z dnia 28 stycznia 2019 roku.

(odpowiedź na odwołanie – k. 9-9v)

Sąd ustalił, co następuje:

A. H. cierpi na polineuropatię cukrzycową z uszkodzeniem w zakresie włókien czuciowych bez istotnego uszkodzenia funkcjonowania kończyn. Odwołujący cierpi na cukrzycę insulino zależną leczoną, ma zachowaną ruchomość kręgosłupa we wszystkich odcinkach, bez objawów korzeniowych i ubytkowych neurologicznych istotnych funkcjonalnych. Odczuwa zaburzenia czucia powierzchniowego na opuszkach palców obu rąk bez upośledzenia siły chwytnej obu rąk, zaburzenia czucia powierzchniowego odczuwa też na kończynach dolnych, co nie wpływa na siłę mięśniową. Okresowo wymaga leczenia farmakologicznego i rehabilitacji. Schorzenia neurologicznie nie powodują w sposób istotny ograniczenia sprawności organizmu do wykonywania pracy. Odwołujący cierpi również na napady padaczkowe. Posiada ograniczenia w pracy związane z cukrzycą i polineuropatią – nie może pracować na wysokościach, przy ciężkich pracach fizycznych, w pracach wymagających precyzji rąk.

(opinia biegłego neurologa J. S. – k. 18-18v)

W zakresie schorzeń diabetologicznych odwołujący cierpi na cukrzycę typu 2 leczoną insuliną i doustnym lekiem przeciwcukrzycowym – bez powikłań dla tego typu cukrzycy czy skojarzonej z otyłością. Oznaczenia hemoglobiny glikowanej w okresie od 2015 roku do 2019 roku mieszczą się w warunkach zalecanych dla chorych z typem 2 cukrzycy. Odwołujący nie cierpi na ciężkie niedocukrzenia i inne powikłania dla cukrzycy.

(opinia biegłego diabetologa G. R. – k. 28-30)

Powyższy stan faktyczny w zakresie oceny stopnia niepełnosprawności Sąd ustalił na podstawie dowodów z opinii biegłych: neurologa oraz diabetologa. Opinie sporządzone przez biegłych są w ocenie Sądu spójne, logiczne a wnioski w nich zawarte są w pełni weryfikowalne. Zostały sporządzone na podstawie badania odwołującego oraz analizy dokumentacji medycznej z akt sprawy oraz akt (...). Żadna ze stron nie składała zastrzeżeń do opinii biegłych, wobec czego Sąd przyjął je jako podstawę swoich ustaleń.

W takiej sytuacji mając na względzie całokształt wszystkich wyjaśnionych okoliczności związanych z ustaleniem stanu zdrowia odwołującego Sąd nie widział podstaw do uzupełniania opinii głównych lub rozszerzenia materiału dowodowego z urzędu. Nie można skutecznie wnioskować o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego jedynie na tej podstawie, że dotychczasowa opinia jest niekorzystna dla strony. Stanowisko to jest uzasadnione utrwalonym już orzecznictwem sądowym. Przykładowo można wskazać w tym miejscu wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 25 sierpnia 2011r. (I ACa 316/11 LEX nr 1095795) zgodnie z którym, niedopuszczenie dowodu z kolejnej opinii biegłego jest prawidłowe w sytuacji, jeżeli opinia nie odpowiada oczekiwaniom strony i nie zgłasza ona żadnych merytorycznych uwag do opinii. Samo stwierdzenie strony, że się z nią nie zgadza, nie oznacza, że opinia jest wadliwa. Podobnej treści jest również teza 2 wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 25 czerwca 2009r. (V ACa 139/09 LEX nr 551993) zgodnie z którą, o ewentualnym dopuszczeniu dowodu z opinii innego biegłego tej samej specjalności nie może decydować wyłącznie wniosek strony, lecz zawarte w tym wniosku konkretne uwagi i argumenty podważające miarodajność dotychczasowej opinii lub co najmniej miarodajność tę poddające w wątpliwość. W przeciwnym wypadku wniosek taki musi być uznany za zmierzający wyłącznie do nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu, co winno skutkować jego pominięciem.

Sąd uznał, iż opiniom złożonym w przedmiotowej sprawie przez biegłych sądowych nie można niczego zarzucić, dlatego oceniając je jako prawidłowe i wiarygodne, na ich podstawie dokonał ustaleń faktycznych.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie A. H. od orzeczenia (...) zaliczającego go do osób niepełnosprawnych w stopniu lekkim nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (t.j. - Dz. U. z 2018 r. poz. 511, z późn. zm.) ustala się trzy stopnie niepełnosprawności, które stosuje się do realizacji celów określonych ustawą:

- 1) znaczny;
- 2) umiarkowany;
- 3) lekki.

Z art. 4 ust. 2 tej ustawy wynika z kolei, że do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych.

Zaś do lekkiego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę o naruszonej sprawności organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną, lub mająca ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne (art. 4 ust. 3 tej ustawy).

W toku niniejszej sprawy Sąd ustalił, że odwołujący A. H. nie spełnia przesłanek do zaliczenia go do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. Sąd oparł się w tej materii na opiniach biegłych z zakresu neurologii oraz diabetologii; biegli ci bowiem mają wiedzę specjalistyczną, pozwalającą im ocenić stan zdrowia odwołującego pod kątem ustawowych przesłanek zaliczenia do określonego stopnia niepełnosprawności. Wszyscy wymienieni biegli zgodnie orzekli, że stan zdrowia odwołującego nie uzasadnia zaliczenia go do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. Jednocześnie biegli z zakresu diabetologii oraz neurologii potwierdzili, że odwołujący powinien być zaliczony do lekkiego stopnia niepełnosprawności.

Z ustaleń Sądu dokonanych na podstawie opinii biegłych wynika, że odwołujący A. H. jest osobą, która ma obniżoną zdolność do wykonywania pracy w porównaniu do osób zdrowych w pełni fizycznie i psychicznie o podobnych kwalifikacjach zawodowych. Powoduje to, że odwołujący nie może być zatrudniony np. przy pracach na wysokościach, jako kierowca. Nie może być zatrudniony przy pracach wymagających precyzyjnej sprawności rąk i nie może wykonywać ciężkich prac fizycznych. Jednak jego ograniczenia nie stanowią o tym, że jest całkowicie niezdolny do pracy lub wymaga pomocy innych osób w pełnieniu ról społecznych.

Wobec powyższego odwołujący powinien zostać zaliczony do lekkiego stopnia niepełnosprawności. Tym samym odwołanie jest niezasadne, bowiem zaskarżone orzeczenie (...) w W. z dnia 28 stycznia 2019 roku, Nr (...). (...).1. (...).2018, jest zgodne z prawem.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

(...) (...) (...) (...) (...) (...)